

२०७३ आषाढ १० शुक्रवार २४-०६-२०१६ प्रातः मुरली ओम् शान्ति मातेश्वरी रिवाइज १५-१२-६३ मधुबन
(मातेश्वरीज्यूको पुण्य स्मृति दिवसमा क्लासमा सुनाउनको लागि जगदम्बा माँ को मधुर महावाक्य)

कर्म नै सुख र दुःखको उत्तरदायी

यो त मनुष्यले जान्दछन्- दुःख र सुखको जीवन कर्मको आधारद्वारा प्रारब्धको रूपमा चल्छ। अवश्य पहिले कर्म हुन्छ, त्यसको जुन प्रारब्ध हुन्छ त्यो दुःख वा सुखको रूपमा भोगनुपर्ने हुन्छ। त्यसैले सुख वा दुःखको सम्बन्ध हुन गयो कर्मसँग। कर्मलाई कुनै भाग्य भनिँदैन। कतिले यस्तो सम्झन्छन्- जे भाग्यमा होला ! त्यसैले दुःख र सुखलाई आफ्नो भाग्य सम्झन्छन्। यस्तो सम्झन्छन्, मानौं यो भाग्य भगवान्ले बनाउनुभएको हो वा कोही अरूले बनाएको हो। त्यसैले भनिदिन्छन्- भाग्यमा जे होला.... तर यो पनि बुझ्न धेरै आवश्यक छ- भाग्य पनि कसले बनायो ? भाग्य परमात्माले बनाउनुभयो वा भाग्य पहिले नै बनेको हुन्छ ? यस्तो भाग्य पनि त मैले नै बनाएको हो, जसकारण दुःख र सुख भोग्नु परेको छ। दुःख र सुख बनाउनेवाला कुनै परमात्मा त हुनुहुन्न नि। आफ्नो कर्म र कर्म गर्नेवाला पनि मनुष्य हो त्यसैले यो जिम्मेवारी आफ्नो भयो। जस्तो करनी त्यस्तै भरनी, यो त सुनेकै उखान हो, जसले गर्छ उसले पाउँछ। गीतामा पनि वर्णन छ- जीवात्मा आफ्नै शत्रु र आफ्नो मित्र हो। भगवान्ले यस्तो भन्नुभएको छैन- म तिम्रो शत्रु हुँ वा म तिम्रो मित्र हुँ ! जीवात्मा आफ्नो शत्रु र आफ्नो मित्र हो। त्यसैले आफूसँग मित्रता र आफूसँग शत्रुता गर्नेवाला को भयो ? स्वयं मनुष्य। त्यसैले जब यो कुरा यति स्पष्ट छ- दुःख-सुखको जिम्मेवार मनुष्य स्वयं हो। कसैले पनि आफूलाई दुःख होस् भनेर चाहँदैन। जुन पनि रूपमा दुःख आउँछ, त्यसलाई भगाउने कोसिस गर्छन्। कुनै लडाईं-झगडा भयो भने त्यसलाई समाप्त गर्ने कोसिस गर्छन्। यस्तोमा कसै-कसैको अकालमा मृत्यु पनि भयो भने पनि दुःख लाग्छ, सम्झन्छन्- किन यस्तो भयो ? त्यसैले मनुष्यले आवेशमा आएर भगवान्लाई पनि गाली गर्न थाल्छन्। अहिले तिम्रो अगाडि यी सबै जुन कुरा आए, यो अकाले मृत्यु जुन भयो, त्यो के भगवान्ले गर्नुभयो ? मेरो सामुन्ने जुन रोगको रूपमा दुःख आयो, के भगवान्ले गर्नुभयो ? यी जुन लडाईं-झगडा, संसारका जति पनि दुःखका कारण छन्- के त्यो सबै भगवान्ले गर्नुभयो ? अरे ! भगवान्लाई त भनिन्छ- दुःख-हर्ता, सुख-कर्ता। त्यसैले जब कुनै पनि दुःख आउँछ भने उहाँलाई याद गर्छन्। शरीरको रोग लाग्दा पनि भन्छन् हे भगवान् ! दुःखमा उहाँलाई नै याद गर्छन्। यदि उहाँले नै दिएको हो भने जो दुःख दिने हुन्छ, उसलाई के गर्नुपर्छ ? बताऊ- के दुःख दिनेलाई याद गर्नुपर्छ ? यो पनि त सोच्नुपर्छ- दुःखको समयमा जब उहाँ याद आउँछ भने उहाँको लागि त भन्न सकिँदैन- यो दुःख उहाँले दिनुभएको हो। यो पनि बुझ्नुपर्ने कुरा हो। याद पनि यसैले गरिन्छ- अवश्य उहाँको सम्बन्ध हामीसँग कुनै अर्को कुरामा छ, नकि दुःख दिनेमा।

यस दुःखको कारण र यसको जिम्मेवारी जति पनि छ, त्यो कुनै अर्कोको हो। अर्को कुनै तेस्रो त छैन। एक म र अर्को मेरो रचयिता। दुई चीज छन् नि। एक म उहाँको रचना या उहाँको सन्तान भन र अर्को बाबा। त्यसैले बाबा जिम्मेवार या म जिम्मेवार ? तर जब मेरो पासमा दुःख आउँदा मलाई यस्तो लाग्छ, सायद यो पनि भगवान्ले मलाई दिनुभएको हो। भन्छन्- उहाँको जो इच्छा। तर भित्र आत्मालाई लाग्छ- मेरो सुखदाता वहाँ हुनुहुन्छ। जसरी सुखको लागि सहारा माग्छन्- हे भगवान् यो दुःख दूर गर्नुहोस्। त्यतिबेला पनि भन्छन्- भगवान् मेरो आयु बढाइदिनुहोस्। हेर,

२०७३ आषाढ १० शुक्रवार २४-०६-२०१६ प्रातः मुरली ओम् शान्ति मातेश्वरी रिवाइज १५-१२-६३ मधुबन आयुको लागि पनि माग्छन् । त्यसैले आयुको पनि, दुःखको पनि, शरीरको रोगको पनि र जति पनि लडाईं-झगडा कुनै पनि यस्ता अशान्तिका कारण आउँछन्, त्यसबेला भगवान्सँग माग्छन् । कुनै बच्चा यस्तो हुन्छ, स्वयं नै भन्छन् भगवान् यसलाई सुमत दिनुहोस्.... मत पनि उहाँसँग माग्छन् । त्यसैले जुन कुराबाट कष्ट हुन्छ, त्यसमा याद पनि उहाँलाई गर्छन् र त्यसको समाधानको माग पनि उहाँसँग गर्छन् । त्यसैले जे माग्छन् त्यसको दाता उहाँ हुनुहुन्छ नि ! उहाँ नै हामीलाई सुख दिने हुनुहुन्छ त्यसैले त उहाँसँग माग्छन् । यी सबै कुराको निवृत्तिको उपचार उहाँसँग छ, त्यसैले जे हुँदा पनि भन्छन्- “ओ माइ गड” । यसको अर्थ कसैले जानोस् नजानोस्, तर भगवान् हुनुहुन्छ अवश्य । उहाँ को हुनुहुन्छ, के हुनुहुन्छ जान्दैनन् तर भित्रबाट निस्कन्छ । त्यसैले यो पनि बुझ्नुपर्ने कुरा छ- आखिरमा हामीले जसलाई याद गर्छौं, उहाँको हाम्रो यी सबै दुःखसँग के सम्बन्ध छ ? के उहाँ दुःखको दाता हुनुहुन्छ या उहाँको सम्बन्ध सुखसँग छ ? यो त हाम्रो यादबाट पनि सिद्ध हुन्छ- उहाँको कुनै दुःख दिने काम होइन । यदि दिनेभए याद किन गरिन्थ्यो ? तर दुःखको समयमा त भगवान् प्रति खास प्रेम उत्पन्न हुन्छ, मानौं उहाँ हाम्रो ठूलो मित्र हुनुहुन्छ । त्यसैले यी सबै कुराबाट सिद्ध हुन्छ- उहाँसँग सुखको सम्बन्ध अवश्य छ र दुःखको कारण कोही अर्को छ । अब अर्को कुनै तेलो त छँदै छैन । एक म अर्को उहाँ । त्यसैले अवश्य म जिम्मेवार भएँ । त्यसैले जुन चीजको लागि म निमित्त हुँ र म नै दुःखमा दुःखी हुन्छु ! त्यसलाई पैदा पनि मैले गर्छु, त्यसैले हेर यो कत्रो अज्ञानता हो । जुन चीजबाट छुट्कारा चाहन्छु, त्यो चीज मैले आफ्नो लागि बनाउँछु, आश्चर्यको कुरा छ । मैले चाहन्न पनि- म कुनै दुःखी होऊँ, चाहना पनि मेरो यो छैन तर मैले बनाएको छु । त्यसैले अवश्य बनाउनमा मेरो कुनै अज्ञानता छ, चाहन्न तर दुःख बन्दै जान्छ, त्यसैले अवश्य कुनै कुरामा अनभिज्ञ छु, अज्ञानी छु । कुनै पनि चीज पहिला थाहा पाउनु पर्‍यो नि । त्यसको मलाई ज्ञान हुन पर्‍यो । त्यसैले यो ज्ञानको पहिले खोज गर्नु पर्छ । तर आश्चर्य छ- यो कुरा बुझ्नको लागि कति बहाना बनाउँछन् । भन्छन्- फुर्सत छैन, के गरूँ ! गृहस्थ धन्दा आदि सम्हालूँ अथवा यो गरूँ, त्यो गरूँ... के गरूँ... त्यसैले उनीहरूले हेरिरहन्छन् र त्यसैलाई सम्हाल्छन् पनि । तर त्यसमा त दुःखी नै भएका छन् । तर जब मैले नै आफ्नो दुःखको रूप बनाएँ, मेरो गृहस्थ, मेरो परिवार... यो सबै मैले दुःखको रूपमा ल्याएको हुँ । त्यसैले पहिले त्यसको खोज हुनुपर्‍यो । बनाउनु भन्दा पहिले त्यसको जानकारी राख्नुपर्छ- यो जुन चीज बनाएर जसमा दुःखी हुन्छु, त्यो भन्दा पहिले त्यसको मलाई ज्ञान त हुनुपर्छ । यो बनाउँदा दुःखी हुन्छु अथवा यसमा पनि कुनै सुखको कुरा छ अथवा सुख हाम्रो लागि हुँदै-हुँदैन अथवा के हो ? यसको पनि त जानकारी हुनपर्‍यो नि ।

त्यसैले यही जानकारीको लागि यहाँ बताइन्छ नि- यो चीज जुन आफ्नो दुःखको कारण हो, त्यो दुःखलाई मेटाउने कुन उपचार छ ! किन भएको छ, त्यो कुरालाई जान्न पनि जीवनको लागि धेरै आवश्यक छ । हेर, बिचरा कति अनभिज्ञ छन् । जसले जानेका पनि छन्, उनीहरूले भन्छन्- के गरूँ, कसरी गरूँ, के आफ्नो गृहस्थ-व्यवहार छोड्दिऊँ ! उनीहरूले फेरि कति बहाना निकाल्छन्, त्यसैले आश्चर्य लाग्छ- हेर मनुष्यको बुद्धि जो यति दुःखी हुँदा पनि कति बुद्धि एकदम यी कुराबाट हटेको छ, जुन बुझेर पनि जान्नको लागि समय दिँदैनन् । हामीले त्यहीँ कुरालाई जानेर, धारण गरेर, अनुभव पाएर बताउँछौं- यो अनुभवको चीज हो । अवश्य अनुभव भएको छ त्यसैले त यति भन्न पनि आउँछ- प्राक्टिकलमा कसरी सुखको प्राप्ति हुन सक्छ ! जुन धेरै समयदेखि आश राख्दै आएका

२०७३ आषाढ १० शुक्रवार २४-०६-२०१६ प्रातः मुरली ओम् शान्ति मातेश्वरी रिवाइज १५-१२-६३ मधुबन छौं, अहिले उहाँ सुखदाता स्वयंले हामीलाई आफ्नो परिचय दिइरहनुभएको छ- हे बच्चाहरू ! तिमी दुःखी किन भएका हो ? कारण त तिम्रो नै हो तर कुन कुराको कारणले तिमिले दुःख पाइरहेका छौ ? तिम्रो कुनचाहिँ कर्म यस्तो छ जुन दुःखको कारण बन्दै गइरहेको छ ? त्यो कुनचाहिँ कुरा हो, त्यो आएर बुझ । हेर, कति अफर गरिन्छ फेरि पनि आश्चर्य लाग्छ, यो सुनेर पनि बिचरा भन्छन्- अब होस् यसरी नै चल्छौं । यसलाई नै भनिन्छ- अहो मम माया । एकदम मायाले समातेर बसेको छ । जुन चीजको लागि सारा दिन टाउको दुखाइ रहन्छन्, त्यही चीज बाबा आएर सामुन्ने बताउनुहुन्छ, सामुन्ने दिनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! तिम्रो सुखको कारण के हो र दुःखको कारण के हो ? यी सबै कुरा बसेर सम्झाउनुहुन्छ । फेरि पनि भन्छन् फुर्सत छैन, के गरूँ !

बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ- म अहिले आएको छु तिम्रो सबै दुःख हर्न र तिम्रीलाई सुख प्राप्त गराउन किनकि गाउँछन् नै दुःख-हर्ता, सुख-कर्ता । कहिल्यै यस्तो भन्दैनन्- दुःख-कर्ता, सुख-हर्ता । दुःख-हर्ता । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! म आएको छु तिम्रो दुःख हर्न । दुःख हर्नको लागि मैले तिम्रीद्वारा नै यस्तो कर्म गराउँछु, जसबाट तिम्रो दुःख नष्ट हुन सकोस् । मैले जे सिकाउँछु, सम्झाउँछु त्यसलाई बुझेर त्यो पुरुषार्थ गर, त्यसैबाट दुःखलाई नष्ट गर । तिम्रो दुःख नष्ट गर्ने मैले शिक्षा दिन्छु, जसलाई धारण गर किनकि तिम्रो चीज हो नि । तर कति बिचराहरूले यस्तो कारण दिन्छन् मानौं, हामीले कुनै भगवान् माथि दया गर्छौं । कतिले भन्छन्- समय मिल्यो भने गरौंला । अरे भाइ ! ख्वाउने-पिलाउने यी सबै जुन कुरा छन्, त्यही कर्मले बनाएको खातामा नै त तिमी अलमलिएका छौ । त्यसैमा त दुःखी भएका छौ । जबकि एकातर्फ भन्छौ पनि दुःखबाट छुटौं र अर्कोतर्फ यी सबै दुःखहरूबाट छुट्ने मार्ग स्वयं बाबाले सम्झाइरहनुभएको छ, तैपनि हेर, कतिको बुद्धिमा बस्दैन ! यसैगरी कतिले सम्झन्छन्- यो धन, सम्पत्ति, यो शरीर पनि माया हो । फेरि यस्तो- यस्तो उपाय गर्छन्, सोच्छन्- हामी यसबाट छुटौं । तर होइन, तिम्रो दुःखको कारण कुनै अर्को छ । यो मेरो रचना जुन अनादि छ- त्यो कुनै दुःखको कारण होइन । तिम्रीमा एउटा बेग्लै अलग कुनै चीज आएको छ, जसलाई नै ५ विकार (माया) भनिन्छ । माया विकारहरूलाई भनिन्छ । विकार कुनै शरीर होइन, संसार विकार होइन, धन सम्पत्ति विकार होइन । विकार एउटा अलग चीज हो । जुन आउनाले फेरि यी सबै चीजहरू दुःखका कारण बनेका छन् । नत्र यी सबै पदार्थ आत्माको सुखका कारण हुन् । उसको लागि सबै सम्पत्ति, धन आदि जुन छन्, ती सबै सुखका कारण हुन् । तर यी सबै कुराको पूर्ण ज्ञान नहुनाको कारण, यी सबै चीजहरू दुःखदायी बनेका छन् । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- मैले यो रचना जुन रचेको छु अनादि, त्यो कुनै दुःखको कारण होइन । दुःखको कारण तिमी बनेका छौ । तिम्रीमा कुनै अर्को अलग चीज आएको छ । त्यो अलग चीज हो यो माया ५ विकार । अब तिमिले यसलाई निकाल । कतिले त भनिदिन्छन्- यो पनि सबै भगवान्ले दिएको हो । तर भगवान्ले त सुखका चीजहरू दिनुभयो नि, त्यसमा तिमिले विकार मिसाएर सबै चीजहरूलाई बिगारिदिएका छौ । तिम्रीहरू सबै बाबाका बच्चा हो, त्यसैले अब ती चीजहरूलाई निकाल अनि बल्ल तिम्रो लागि सुखको कारण हुन जान्छ । यी सबै कुरा बुझ्नुपर्ने हुन्छ । त्यसैको लागि भनिन्छ पटक-पटक, आऊ केही बुझ । तर कति यहाँ आउँछन्, सुन्छन् पनि तर बाहिर गएपछि फेरि कुरा समाप्त हुन्छ । त्यसैले आश्चर्य नै भनिन्छ नि । तर जसले आफ्नो जीवनको लागि चाहना गर्दै आएका छौ त्यसको कारण कुनचाहिँ हो र कसरी त्यसको नाश हुन्छ- त्यसको लागि केही आएर सम्झ । यस्तो होइन-

२०७३ आषाढ १० शुक्रबार २४-०६-२०१६ प्रातः मुरली ओम् शान्ति मातेश्वरी रिवाइज १५-१२-६३ मधुबन के गरूँ, त्यो गरूँ या यो गरूँ...कतिले फेरि सम्झिन्छन्- यो त कुनै वृद्धहरूको काम हो। अरे जीवन बनाउन के वृद्धहरूलाई मात्रै आवश्यक छ ! वृद्ध त तिनी भए जसले उल्टो सिँढी चढ्छन्, फेरि देखेर उत्रिन्छन्, त्यो भन्दा त किन सिँढी चढ्नु भन्दा पहिला नै होशियार नहुने- हामीले जीवन कसरी चलाउने ? यो त समझको कुरा हो नि। त्यसैले उनीहरू सल्लाह दिइन्छ- कोही यी कुरालाई बुझेर आफ्नो जीवनको दुःखको जुन जड छ, दुःखको जुन कारण छ त्यसलाई मेटाउने पूरा-पूरा प्रयास गर्नुपर्छ।

भगवान् जो सबैका पिता हुनुहुन्छ, उहाँबाट आफ्नो अधिकार लिनु छ। यत्तिकै केवल कहाँ उहाँलाई बाबा भन्ने कुरा हो र। उहाँबाट हामीलाई जुन प्राप्ति हुन्छ, त्यो लिनु छ। तर भगवान्ले स्वयं भन्नुभएको छ- करोडौँमा कोहीले मात्र मलाई जान्दछ, अहिले त्यहीँ हाल भइरहेको छ। तर फेरि पनि भनिन्छ कोही त छ नि। करोडौँमा कोही, के थाहा यिनैमा कोही भए निस्केलान् र आफ्नो सौभाग्य बनाउलान्। अच्छा !

मीठा-प्यारा बापदादा एवं माँको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

वरदान:- यो पुरानो दुनियाँलाई विदेश सम्झिएर यसबाट उपराम रहने स्वदेशी भव

जसरी कति मानिसले विदेशको चीजहरूलाई छुँदा पनि छुँदैनन्। सम्झिन्छन्- आफ्नो देशको चीजलाई प्रयोग गरूँ। त्यसैगरी तिम्रो लागि यो पुरानो दुनियाँ नै विदेश हो, यसबाट उपराम होऊ अर्थात् पुरानो दुनियाँका जुन चीजहरू छन्, स्वभाव-संस्कार छन् त्यस तर्फ अलिकति पनि आकर्षित नहोऊ। स्वदेशी बन अर्थात् आत्मिक रूपमा आफ्नो उच्च देश परमधाम र यो ईश्वरीय परिवारको हिसाबले मधुबन देशको निवासी सम्झेर, यसको नशामा रहने गर।

स्लोगन:- भमेलामा फँस्नुको साटो सदा मिलन मेलामा रहने गर।